

Primer de Maig

Per JOSEP A. TRABAL

En escriure aquestes ratlles, ignorem el desenvolupament final que els conflictes socials plantejats a la nostra ciutat, hauran donat als darrers dies d'aquest magnífic abril que la naturalesa ens ha atorgat amb plenitud magnífica.

Conflictes socials! Abans era el tifus l'endèmia mortífera de Barcelona, ara és la «start». Una organització obrera peculiar i quasi exclusiva de la nostra terra, imbuïda de doctrines exòtiques i irrealitzables, malda contínuament per tal de portar a terme una revolució social trasmutadora de totes les gerarquies i anulladora de tot sistema d'organització estatal basamentat sobre el règim capitalista.

La seva norma és l'anarquia, mot que, etimològicament, deriva del supose «arquia», que vol dir Govern precedit de la partícula «a» que és l'equivalent de l'alfa negativa dels grecs. Per tant, anarquia vol dir, manca, supresió, absència de govern. O sigui que, imbuïts per la més irrealitzable quimera, uns grups de fanàtics escassos en nombre, però d'ímpetu agosarat—que menyspreen i titllen d'inútil tot diàleg polític, reputant l'acció directa com el mitjà més conduent a l'obtenció dels seus propòsits, voldrien establir a casa nostra l'imperi del caos i la llei del desordre.

Curiosa antítesis! Aquells que diuen laborar pel retorn a les formes naturals de relació entre els homes pretenen desconèixer que les actuals s'han produït, precisament, per tanteig i lliure evolució entre ells, voldrien fer progressar el món retrogradant l'actual civilització a estadis superats definitivament, a formes socials horriblement primitives e impròpies de l'actual progrés del món.

Tot plegat ignorància i una excessiva condescendència amb l'enfolliment literari, que enverina amb el microbi del «comunismo libertario» i de l'«anarco-sindicalismo», l'esperit noblement ingenu d'una joventut digna de millor sort.

L'anarquia és el caos, o sigui el primitivisme salvatge. La societat, com la vida, com la terra, com l'Univers, en organitzar-se estableix i resta fidel a unes lleis. Fixes i definitives aquestes lleis en els seus trets fonamentals si es tracta de fets materials o biològics, evolutives i modificables, si per referir-se a la mutabilitat que caracteritza els fenòmens de l'esperit, preten, també, regir-los i endegar-los.

Camina el món a la recerca inassolible d'una veritat absoluta i per a conquerir-la necessita, fatalment, un mètode definit, unes lleis, una norma un camí, baix pena d'estabellar-se en el fons d'una barrancada insondable.

Per afany la veritat, per norma la justícia, per procediment la llibertat, per camí l'amor, per fre la caritat, per estímul la comprensió humana. Aquesta és la ruta del vertader progrés. La violència, el sectarisme, la intolerància han conduït sempre d'hora o tard, als fracassos més definitius.

Esperem que el geni de la raça ens lliure prompte de la penosa, estèril i sagnanta malura que ara ens pertorba.